

عبدالاحمد فیض

وفول دیپلوماسی کابل در مجمع عمومی ملل متحد در برابر اسلام آباد

هفته گذشته در استانبول هفتادمین اجلاس سالانه مجمع عمومی سازمان ملل متحد مطالب موجز داشتیم تحت عنوان انتظار مردم افغانستان از مجمع عمومی و بخصوص توقع مردم رنجیده ما از زحمات افغانستانی اشتراک کننده درین گردهمایی بزرگ جهانی که ریاست آنرا آقای رئیس اجرائیوی حکومت وحدت ملی بعهده داشت.

علی الرغم آنکه در مقاله مذکور به اختصار نکات مهم و ضروری از الام، مصایب و رنجهای نامحدود مردم مظلوم ما که چشم انداز چندان روشنی مبنی بر ختم ان در آینده های نزدیک متصور نیست، تذکاز یافته بود، اما اینک یکبار دیگر لازم دانسته میشود تا از تداوم و استمرار مداخلات گسترده محافل تجار و زکار خارجی در امور داخلی افغانستان، نبردهای خونین و ارتکاب جنایات متعدد، توحش و تضییع حقوق انسانی در کشور ما بوسیله گروههای دهشت افکن و آدمکشان حرفوی نامبرده که از سالهاست در راستای تحقق منویات و مقاصد تجار و زکارانه بیگانگان در قالب جنگهای نیابتی انهم تحت پوشش دین می جنگند و از مردم بی دفاع غیر نظامی اعم از اطفال، زنان، روشنفکران و بزرگان اقوام با انجام حملات سازمان یافته انتحاری و تهاجمات مسلحانه گروهی به اهداف ملکی انتقام میگیرند. همین اکنون میلیونها افغان در نقاط مختلف کشوری ثباتی های گسترده و فردای نامطمئن رنج برده، استقلال، حاکمیت ملی و حتی موجودیت

افغانستان بعنوان یک واحد جغرافیائی مستقل در معرض خطر وانهدام قرار دارد که از آن نمیتوان چشم پوشی نمود.

تحولات و انکشافات اوضاع جاری کشور بوضوح میرساند که مخالفان مسلح دولت و حاکمان خارجی آنها در صدد تغییر راهبردی جنگ، توسعه و گسترش بحران در افغانستان بوده و تلاش میورزند تا با توسل به تشدید بیرحمانه ترین تهاجمات گروهی و انجام حملات انتحاری بالای اهداف و مقاصد غیرنظامی چنان فضای رعب و وحشت را در کشور ایجاد نماید که اوضاع از منظر سیاسی و امنیتی از کنترل خارج و زمینه فروپاشی نظام موجود را با بسط و توسعه بسترهای جنگ و نارضایتی های عمومی که در قالب نبردهای سایبری راه اندازی میگردد، بیش از پیش فراهم نمایند که تهاجم هزاران جنگجوی مسلح در شهرکنده که رهبری آنها را اجیران (ای-اس-ای) و کرنیل های پاکستانی بعهدہ داشت مصداق روشن و انکارناپذیر این مدعاست.

حمله گسترده مهاجمان درکنده که با تاسف به سقوط حاکمیت دولتی منجر گردید، تلفات عظیم انسانی و خسارات جبرانناپذیر مالی از خود بجا گذاشت که میتوان از سرقت میلیونها دلار از بانکهای دولتی و خصوصی، تاراج منازل باشندگان کنده، تاج و زبانه ناموس و انواع گوناگون سباعت و جنایات وحشیانه دیگر ازین نوع نامبرد، که نه تنها چهره های وحشی و سفاک ادمکشان اجیران در تسلط سه روزه آنها درکنده بدرستی به نمایش گذاشت، بلکه گستره نیات و اهداف حاکمان جنگ و قتل عام افغانان را برجسته نمود.

از منظر زمانی حمله وسیع و هدفمند مخالفان مزدور به ولایت کنده در یک برحه حساس اتفاق افتاد، درست در چنان فرصتی که هیات افغانی غرض اشتراک در هفتادمین اجلاس مجمع عمومی سازمان ملل متحد عازم نیویورک بود. بنا بران مردم افغانستان متوقع بود که رئیس هیات افغانی صدای نفرت و انزجار میلیونها هموطن ما را در برابر تهاجمات اشکار اسلام آباد و حمایت بیدریغ انکشورا ز شبکه های تروریستی که علیه دولت و مردم ما در حال نبرد قرار دارند به سمع نمایندگان جهان رسانیده و از پاکستان بحیث عامل اصلی بی ثباتی، قتل و کشتار ظالمانه افغانان و بمثابه کشوریکه از دهشت افگنی و افراط گرایی مذهبی چون ابزار در سیاست خارجی ان استفاده مینماید، به طرح شکایت رسمی عنوانی مجمع عمومی مبادرت میورزید، اما آقای رئیس هیات افغانستان و بیانیه دهنده در مجمع عمومی در خصوص اوضاع حاکم سیاسی و نظامی حاکم در کشور و حضور مخالفان مسلح دولت در قلمرو پاکستان، به نمایندگی از مردم رنجیدیده ما در آن گردهمایی بین المللی چنین بیان داشت:

((مردم افغانستان بدون تبعیض از جانب تروریستان که از بیرون به افغانستان میایند قربانی میشوند. موجودیت پناهگاه های هراس افگنان در خاک پاکستان سبب ایجاد مشکل برافغانستان شده و شبکه حقانی که متهم اصلی تروریزم منطقه است، باید از بین برده شود.))

آقای عبدالله در بخش دیگر از سخنانش افزود: ((در چهل و هشت ساعت گذشته صدها هراس افگن که جنگجویان خارجی در میان آنها شامل هستند به کنده حمله ور شدند و این تلاش های نا کامی است تا افغانستان را تروریزم شود و از پاکستان خواست همانگونه که ماه ها قبل رهبری پاکستان در زمینه از بین بردن ابزارهای شناخته شده تروریزم موافقت کرده بود، عمل نماید.))

این بیا نیه ضمن داشتن متون پراکنده و فاقد تسلسل ، مبین رویکردهای منفی و نهایت ضعیف در عرصه سیاست خارجی پنداشته شده و مظهریک دیپلوماسی محافظه کارانه و انفعالی است که با تاسف از گذشته به ارث مانده و همین اکنون بخش از دیپلوماسی افغانستان را در ارتباط با اسلام آباد در محوریت ارک تشکیل میدهد . مردم ما از نماینده شان در مجمع عمومی انتظار داشتند ، که بیا نیه ای ازین تریبون جهانی ایراد میگردید که بازتاب واقعی الام مصایب ورنجهای میلیونها افغان رنجیده و خسته از جنگ میبود که در تمام مراحل جنگهای تحمیلی و بویژه در سه روز سلطه ظالمانه و وحشیانه گروههای شرارت پیشه در کندز کلیه هست بود شان به یغما رفته ، به عزت و شرف آنها بی حرمتی و به ناموس آنها در برابر دیدگان شان تجا و زگرویی صورت گرفت .

بیا نیه بایست حملات مسلحانه ارتش پاکستان و حضور کرنیل های ان کشور را در خطوط مقدم نبرد در خاک افغانستان به جهان نیا ن معرفی و از نقش پاکستان در حملات بالای ولایت شرقی کنرها که با پرتاب تسلیحات سنگین و راکت های دوربرد با تکرار و مستمر انجام میابد در جلسه مجمع عمومی در خور قضاوت عامه جهانی قرار میداد . نماینده افغانستان در اجلاس نوبتی مجمع عمومی بایست با کاربرد ابزارهای مشروع و نیرومند دیپلماتیک که منشور و هنجارهای جهانی در اختیار قرار میدهد ، جهان را از حوادث مرگبار کشور که اسلام آباد عامل بدون چون و چرا ان میباشد از نزدیک آگاه ساخته و با استناد از حق مشروع کشور ، مساعی سازمان نیافته مبنی بر محکومیت جهانی اسلام آباد را فراهم مینمود . هیات مکلف بود که از مجمع عمومی بمثابه تریبون دادخواهی استفاده برده ، با ارائه اسناد ، شواهد و مدارک غیر قابل انکار ، پاکستان را با وضاحت تمام مجری و هدایت کننده همه جنایاتی که به جهان معرفی مینمود که همین حالا سربازان اجیران کشور بطور فزاینده در سراسر افغانستان مرتکب میگردد . پاکستان که در مناسبتش با افغانستان از کلیه اصول و هنجارهای جهانی منجمله اصول عدم مداخله و تجا و ز ، حسن همجواری ، اصل همزیستی مسالمت آمیز و بویژه مفاد منرج در فقره (۲) ماده دوم و پراگراف (۴) ماده دوم میثاق ملل متحد تخطی نموده و در نقض حاکمیت افغانستان دست دارد ، نماینده کشور در هفتادمین نشست اسامبله عمومی ملل متحد میبایست از پاکستان بعنوان مرتکب جنایت علیه صلح ، جنایات ضد بشری و جایتکار جنگی به محاکم بین المللی و بویژه دیوان جهانی جنائی حتی بدون مراجعه به شورای امنیت شکایت مینمود . چنانچه اسلام آباد در همین اجلاس جهانی از هند به اتهام مداخله استخباراتی ان کشور در حوادث کراچی ، بلوچستان و غیره با جرات تمام بمثابه یک کشور مستقل شکایت رسمی ارائه داشته و از مجمع عمومی خواهان رسیدگی فوری موضوع در شورای امنیت گردید . در حالیکه سرزمین افغانستان که از چندین دهه است ، مرگ و ویرانی های نامحدود را شاهد است ، جرات شکایت و اقامه دعوی حقوقی علیه مداخلات و تجا و زات علیه پاکستان در نهادها و مراجع ذیصلاح بین المللی از صاحبان قدرت در کابل سلب گردیده است .

بنا بر ان معتقد هستم که مردم ما باور دارند که موقف محتاطانه و محافظه کارانه هیات اشتراک کننده در هفتادمین اجلاس مجمع عمومی ملل متحد در پیوند با مداخلات گسترده اسلام آباد در امور داخلی کشور ما و نقش ان کشور در تربیت ، تجهیز و تسلیح گروههای دهشت افکن بیشترین ریشه در توانائی های بالای پاکستان در حفظ کانونهای تشنج در همسایگی افغانستان و مدیریت جنگ در کشور ما داشته و دولت مردان افغانستان خویشترا شدیداء در انحصار نقش اسلام آباد در روند صلح دولت افغانستان با مخالفان مسلح دانسته و تلاش میورزند تا از وارد نمودن اتهام رسمی مداخله و تجا و ز علیه پاکستان در مجمع مسوول جهانی اجتناب

ورزند . اما باورم اینست که چنین موضعگیری غیرقاطع و محتاطانه هیات افغانی اشتراک کننده در جلسه سالیا نه مجمع عمومی ملل متحد در برابر اسلام اباد معرف ضعف سیاست خارجی کشور در قبال حوادث غمانگیز اطراف کشور است که سازمان دهندگان و عاملان اصلی آن عنصر خا رچی است که بدون تردید و فول دیپلوماسی کابل را در برابر اسلام اباد به نمایش میگذارد ، لذا این فقط مردم خواهند بود که بهای جبران نا پذیر دیپلوماسی غیر سازمان زنده با زیگران قدرت را خواهند پرداخت .

<http://www.hoqooq.eu/>